

Tản Mạn Tuổi Già

Đến cái tuổi nào đó, tự nhiên hết thích... ô mai, (sẽ có đứa kêu lên “lãng nhách! lứa tuổi thích ô mai qua mắt tiêu 40 năm về trước rồi bà ơi, bộ ngủ gục thấy ác mộng hay sao mà bây giờ mới giật mình nói mớ”) tự nhiên hết thích lên mạng... tám lú lo, tự nhiên hết thích rủ ren lại nhà đứa này đứa kia để ăn bún nước lèo, nhắc chuyện xưa... tự nhiên hết thích gọi phone í ới cuối tuần cho lũ bạn phương xa, nói tới thiếu điều cháy máy... và tự nhiên tui buồn hông hiểu vì sao tui buồn khi đến cái tuổi “*hai mươi lần hai mươi*”, ủa là bao nhiêu vậy ta? Chắc là *tuổi đá buồn*!

Buổi sáng thức dậy thấy rêm mình, bụng nghĩ tại bị do thời tiết nóng lạnh bất thường ở cái xứ gió cát này, do hôm kia dầm mưa ngoài sau hè làm ráng cho xong mấy vạt rau, do hôm qua đi bộ hơi nhiều nên người bị oải ... Nhưng quên mất mình U60, nghĩa là đã già rồi. Xời, tưởng còn nheo nhéo chắc, làm cái gì cũng ỷ sức như thời “*chai chẻ*”! Tui chợt nhớ lại đám bạn cùng thời đi học với mình, nhất là ở dưới quê, cái tuổi xấp xỉ trên dưới 60, có đứa đã *ngồi sui* hai ba đám, có đứa cháu nội ngoại đầy đàn, nhưng cũng có tên còn lặn đận áo cơm, bạc đầu mà “*cha già con muộn*”, con số này thì chắc cũng không nhiều, nhưng hiện tượng “*một tốt, hai vừa, ba thừa, bốn quá*” của cái xã hội sau 75 thiếu thôn trăm bề, cuộc sống bươn chải khó khăn, nên lũ bạn tui cũng “*rặn*” đúng chỉ tiêu *một tốt*, có đứa cũng muốn đủ trai đủ gái cho có anh có em, ráng rặn thêm ai dè trượt quớt, thành ra chỉ mần một chức thôi, Nội hoặc Ngoại chứ không còn cơ hội nào khác, cho dù có rút thăm trúng thưởng cũng gặp câu an ủi “*chúc bạn may mắn lần sau*”.

Nhưng cũng có vài đứa vượt chỉ tiêu, mần một hơi 3-4 đứa, dù cơm áo gạo tiền chạy vắt giò lên cổ, cực nhưng mà vui, nín thở qua sông chùng

hai mươi mấy năm là có cháu chắt nhóc nhà, chắc nó cũng tính hơn tính thiệt quân số của mình. Nghĩ lại ông bà già hồi xưa, sao mà dám sòn sòn *một chục...14*, thiệt là báỉ phục, báỉ phục!

Tui có thằng bạn cũng thuộc diện *một tốt*, khi cả nhà qua Mỹ thì thằng nhóc đâu chừng tiểu học. Hấn tên LC, nhưng vì khoái phim chương quá nên đặt tên con là Lâm Vô Kỵ, không biết Vô Kỵ văn võ song toàn ra sao, mà băng đi mấy năm, tui nghe giọng hấn phần khởi ở bên kia đầu dây “Ê, tui có cháu nội rồi bạn ơi!” “Thiệt hôn, tui nhớ con ông còn nhỏ xiu mà” ... “Ờ, nó lấy vợ hồi Tết, bây giờ nó báo có con thì tui... mừng được lên chức” ... Niềm vui làm quên đi nỗi buồn tuổi già sông sộc của hấn, tui tò mò hỏi “vậy ông định đặt cháu nó tên gì?” “*Sanh năm Cọp kêu Tiger cho dữ dằn*”... Tui bật cười “*thôi đi, ông khoái uống bia con cọp thì nói cho rồi!*”

Vậy đó, thằng bạn tui bỗng chốc trở thành *thằng... ông Nội!* Hấn có vẻ chịu cách gọi rất miệt quê này, và đầy hào hứng khi kể về thằng cháu nội đầu đời của hấn.

Tui cũng có thêm *thằng ông nội* ham vui khác tên MHS, khi con trai hấn đến tuổi gần lấy vợ (Nam thập lục) thì gia đình hấn lục đục sao đó, bạn bè tưởng phen này nàng dứt áo ra đi cho đời hấn thông thả hơn, ai dè ít lâu sau hấn “*ba thừa*” ra con nhí, mặt hấn méo xẹo khi bị chọc quê “*bộ bề kế hoạch hả?*”... Nhưng nhờ vậy mà hấn trải nghiệm được cuộc sống ý nghĩa hơn, mỗi lần đi nhậu, hấn dẫn con nhí theo, hông gì, có nó, hấn không dám xỉn, không dám chạy xe lạng quạng. Khi con nhí vô tiểu học thì hấn cũng thành ông Nội, chắc sớm nhất trong đám bạn chung bàn, mỗi lần nghe tiếng xe lạch bạch của ông nội quẹo vô nhà, là cháu nội chạy ra ôm cứng... khiến tuổi già của hấn cũng cảm thấy đỡ tủi thân!

Nói đến *con mọn*, tui lại nhớ tới KCT, hấn qua Mỹ sớm hơn ai hết, một thân một mình mưu sinh tự lập, mãi tới lúc tóc bạc mới giạt mình lờ ngó kiếm vợ, biết tìm đâu bây giờ, trong cơ quan toàn mấy bà Mỹ to đùng, lờ đại cưới về, tới bả gát chân thôi cũng đủ ngộp thở mà chết. “*Hey, sao*

ông tìm được bà xã vậy?” “Ai biết đâu, đi nhậu với mấy thằng bạn, nó nói có con em bên VN mới qua, thấy được thì ok, nên phải lật đật rước ngay kéo huốt tuổi xuân thì” (40 hơn mà xuân thì cái nổi gì). Cưới nhau xong là đi, sau khi nắn được thằng cu, mặt mũi y chang hấn, thì nàng đi làm xa mút chỉ, lâu lâu mới về nhà, bỏ hai cha con quanh quẩn với nhau, đưa nó đi học, rước về, chở đi bơi, đi học võ, lúc nào cũng thấy hấn bạn rộn lảng xãng với con mọn, chợ búa cơm nước không biết hấn trở tài ra sao mà thằng nhóc khoe Dady của nó có mỗi món trứng chiên là ngon tuyệt! Hên cho thằng bạn tui lập gia đình tuy muộn, mà cũng ấm êm hạnh phúc, nhưng đợi tới lúc lên chức Nội chắc còn hơi lâu, nó than hồng biết có sống tới lúc đó nựng cháu không nữa! Bây giờ đã thấy già quá rồi. Nghĩ cũng tội nghiệp!

Cùng xuống *con mọn* với hấn có LHT, Hai Lúa, CN, T.Hạnh, HQL, NTV... cũng tốn khá nhiều thời gian tâm huyết để chăm chút cho mấy con gà bé bỏng của mình, cha mẹ nào cũng thương con, nhưng mỗi người mỗi cách, có bạn khoái nuôi gà thả vườn để nó tự vươn vai hít thở, vấp té tự đứng lên không cần xuýt xoa, tự do phát triển tư duy và tự do chạy nhảy theo chiều kim đồng hồ... Cũng có bạn lại thích nuôi gà công nghiệp, ăn ngủ theo nội qui, học hành theo “*đường lối chủ trương*”, chơi đùa... trong chuồng và tuyệt đối “*chấp hành*” chánh sách giáo dục của Ba Má nó, hờ ra là bị la hét rầm trời, nên khuynh hướng mấy con gà này khoái “nổi loạn”.

Dĩ nhiên cách nào cũng có cái lý của nó, miễn bàn! Nhưng xét cho cùng đám bạn già của tui, từng tuổi này việc *con mọn* quả là vấn đề “*thăm thăm chiều trôi*.” Đáng lẽ nghĩ hưu phải thả vợ chồng ra huê viên hái hoa bắt bướm, chứ ai đời còn đi cày để nuôi nó ăn học ra trường... rõ khô!

Buổi sáng thức dậy ê ẩm vì đau lưng, nhức mỏi, hoa mắt, ù tai vì cao huyết áp... “*ở tuổi này không đau mới lạ*” (thơ Tôn Nữ Hy Khương)... Bỗng chạnh lòng nhớ lan man đến thời thanh xuân đã qua của mình, của

bạn bè cùng lớp, bây giờ đứa nào cũng tóc muối tiêu, có đứa muối trắng... đã thành ông Nội, bà Ngoại, vui và mệt với lũ cháu nhỏ trong nhà, có đứa cũng đang dài cổ ra chờ *ngồi sui*, chờ có mụn cháu đích tôn nối dõi tông đường. Nói chơi vậy thôi, thời buổi này đừng mơ nó nhớ ngày cúng cơm, nhất là bên Mỹ, may ra nó để cái pizza, hotdog lên bàn là xong bữa giỗ.

Nhà nào gia phong nề nếp lắm thì bắt nó học nói tiếng Việt, biết lơ lớ thừa ông thừa bà thì cũng hả dạ phần nào, nhưng không chắc là nó hiểu hết những điều mình muốn nói, tiếng Việt như một dạng sinh ngữ phụ, trường lớp sẽ dạy nó nhiều hơn, lâu dần nó sẽ quên tiếng mẹ đẻ... Đó cũng là điều đương nhiên! Ngẫm nghĩ thấy buồn thay, như nhà tui có đứa cháu Nội chừng 6 tuổi, dạy hoài tiếng kêu “*Ông Nội*” mà nó ảm ờ mãi để rặn ra câu “*Anh Nội*”, bó tay!

Tuổi già bây giờ thì chưa đến nổi, tui lại nhớ câu chuyện vui 3 bà đi chợ

- Bà thứ nhất nói: bữa nay trời mù sương
- Bà thứ hai: ờ, đi chợ mua tương
- Bà thứ ba: mấy bà nói lạ, con cháu ai hồng thương!

Tưởng tượng chừng mười năm nữa, nếu tui mình còn ráng leo lên Internet để conference hú hí với nhau, chắc cũng giống như vậy, lúc đó mạnh đứa nào nấy nói, nghễnh ngãng đâu biết gì, lại tha hồ ông nói gà bà nói vịt, cãi nhau chí chóe cũng rậm đám lắm chớ bộ. Chời đất! mới tưởng tượng thôi mà đã thấy buồn tàn thu rồi bà con ơi. Nên tui nghĩ bây giờ còn *phở* ngày nào, còn cơ hội họp bạn bè, nhậu nhẹt với nhau, còn *chát chít*, *meo tới meo lui* thì cũng là quý lắm rồi, phải không các bạn!?

NGỌC ÁNH